

Stephan Wung-Sung de Fønss' prædiken 16. søndag efter trinitatis

Taler

Stephan Wung-Sung de Fønss
Præst

Dato

5. oktober 2025

Sted

Simon Peters Kirke, Kolding

Omstændigheder**Prædikentekster**

Jobs Bog kapitel 19, vers 23-27a

Paulus' Brev til Efeserne kapitel 3, vers 13-21

Lukasevangeliet kapitel 7, vers 11-17

1 Kære menighed

Bibelen er forankret i steder.

5 Ikke bare som baggrundstæppe, men som levende landskaber, hvor Guds ord tager ophold.

Fra de første beretninger i 1. Mosebog til synet af det nye Jerusalem i Johannes' Åbenbaring løber en linje gennem lande, byer og veje i det sydøstlige hjørne af

10 Middelhavet.

Utallige lokaliteter bliver nævnt undervejs – steder, der både rummer konkret geografi og symbolsk betydning.

15 Jesus selv er altid på vej – vandrende gennem forskellige egne, og møderne med menneskene sker undervejs.

Og i dag fører evangeliet os til Nain.

20 En by, som stadig ligger i det nordligste Israel – nærmest i en lige linje til Jerusalem i syd.

Jesus er på vej ind til Nain i selskab med sine disciple og en større gruppe af tilhængere.

25

Selvom Nain kan føles langt væk – både i tid og i sted – så har vi – der er her i dag – noget der binder os sammen – på trods af vores afstand af hinanden.

30 Her i den gamle kongeby – Kolding – har vi også kendt til byporte – steder, hvor mennesker gennem århundreder er gået ind og ud.

Ligesom i Nain.

35 Sønderport, Nørreport, Hospitalsport og Klosterport.

Koldings byporte lå på gader, vi også kender til i dag.

40 Østergade, Nørregade, Hospitalsgade og i krydset, hvor dagens Fredericiagade, Jernbanegade og Munkegade mødes.

Byporte er blandt de tidligste konstruktioner, mennesket har bygget – de ældste byporte, vi kender til er måske 6.000-8.000 år gamle.

45 Byportene havde den funktion at være en del af den pågældende bys befæstning og forsvar.

Samtidig var det magthavernes måde at kontrollere hvem, der kom ind og ud – ofte mod betaling af told, skatter og andre afgifter.

50 Samme formål gjorde sig for øvrigt gældende indtil omkring midten af 1800-tallet i Kolding, hvorefter byens porte blev revet ned.

55 I dag er vi nok flere, der vælger at krydse grænsen for at besøge Calle eller Fleggaard.

Men dengang var grænsen ikke kun et sted for handel, men også for håb og frygt.

60 Byporte er et fundament og et udgangspunkt for civilisationen – et værn og en beskyttelse mellem det trygge og kendte fællesskab på indersiden af byporten.

Og det vilde, farlige og den uforudsigelige verden udenfor.

65 Måske er det derfor, at dommere og de ældste gennem historien har taget plads ved byporten for at afgøre sager.

Og fordi byporten var et sted, hvor folk samledes og hvor trafikken blev tæt, så er det også et sted, hvor Jesus og andre profeter brugte byporten som et
70 prædikerum.

Det er netop dér – ved overgangsstedet, tærsklen mellem kendt og ukendt, frihed og straf, trygt og farligt, liv og død – at Jesus standser op i Nain.

75 Man kan næsten høre stilheden – når de to følgeskarer får øje på hinanden.

På den ene side glæden og den løftede stemning blandt disciplene og den store menneskemængde over at have slået følge med Jesus og hørt hans ord.
80

Og på den anden side den sønderrivende stilhed – og den knugende fornemmelse i kroppen over sorgen i begravelsesfølget.

85 Det er ikke en fjern verden for os.

Vi kender til det hele.

For sådan er livet i en menighed også: Vi bærer liv og død ind i kirken på samme
90 tid – dåb, konfirmation og bryllup.

Bisættelse og begravelse.

Lys og mørke.

95

Glæde og sorg.

I byporten mødes de altså – begge følger: det levende og det døde.

100 En mor og hendes eneste søn.

En sørgende skare.

105 Og Jesus med sine disciple.

Ved tærsklen møder Kristus os.

110 Det er ikke blot en menneskelig tragedie, som er sket.

For udover at miste sin eneste søn – mister kvinden også sit sidste sikkerhedsnet.

Vi hører, at hun er enke – og nu har døden også taget hendes eneste **barn**.

115

På Jesu tid fandtes der ingen pensioner – ingen systemer til at bære en – når livet skrumpede ind.

Man måtte læne sig mod familie og slægt.

120

Derfor er sønnens død ikke kun et øjeblikks sorg – men en livslang katastrofe.

For moderen er fremtiden væk — håbet er dødt.

125 Og dér, midt i sorgen og det tabte liv, standser Jesus op.

Han taler til kvinden, og han taler til sønnen: “Rejs dig op!”

Det er derfor denne fortælling ofte bliver kaldt “den lille påske.”

130

For selvom vi i kirkeåret er længst væk fra påskens dage –så mærker vi her i det tiltagende mørke i efteråret, at påskens lys ikke lader sig binde til kalenderen.

Opstandelsens kraft bryder ind – dér, hvor alt håb er ude.

135

Og dét – der var død – får nyt liv.

Ved tærsklen møder Kristus os.

140

Jesus ser enken – den barnløse enke.

Først med sine øjne.

145

Jesus ser.

Han ser sorgen, tårerne, tabet.

150 Men det går dybere end det.

For han ser kvinden med hjertet.

Han *ynkedes* over hende – står der.

155

Hendes smerte får plads i hans hjerte.

Vi kender det måske selv – det at blive set i øjnene og med hjertet – netop, når vi troede, vi stod alene.

160

Et familiemedlem – der tager vores hånd eller giver os et kram – når vi har allermest brug for det.

Det kan være en ven, som ringer på det rigtige tidspunkt.

165

En fremmed, der ser os i øjnene i bussen – hvor vi føler – at vores dystre tanker får lov til at fordufte for en stund.

Fordi vi blev set.

170

Et blik hen over kirkebænkene, hvor man opdager – at nogen bar én i bøn.

Jesus ser sådan på enken – og sådan *ser* han på os.

175 Kirken er et sted, hvor vi øver os i det blik – at se hinanden, ikke som funktioner, men som mennesker.

Det er den opgave – vi deler som præst og menighed.

180 Evangeliet – som kirken bygger på – begynder ikke med en forklaring men med

et blik.

Jesus ser.

185

Han ser sorgen, tårerne, tabet.

Sådan ser Kristus' blik også på jer.

190

På os – i dag.

Han ser det, vi bærer – glæde, tak, bekymring, sorg.

Han ser os – før han handler.

195

Og mest af alt er det seværdigt for ham – at vi gør hans vilje og vej for og mod hinanden – på hans vegne.

Enken ved byporten i Nain mistede altså sin eneste søn.

200

Havde mistet alt.

Men fik ham igen.

205

Sønnen fandt vej tilbage til livet.

På samme måde har Job mistet alt – ham vi hørte fra som den første af dagens bibelske læsninger.

210

Hans ord kommer ikke fra et menneske, der har styr på det hele.

Men fra en mand, som næsten ikke kan synke dybere i livets elendighed.

Al modgang et menneske kan møde kender Job til.

215

Han er socialt udstødt.

Dem, der er under ham – griner ad ham og respekterer ham ikke.

De, som er over ham – ydmyger ham.

Ja – der er endda nogle, der vil tage livet af ham.

225 Job er totalt forladt: hans familie er væk – hans helbred er væk – hans venner forstår ham ikke.

Men han holder fast i troen på – at der alligevel findes en løser – som til sidst vil stå på hans side.

230

Alligevel har han troen.

Og håbet på.

235 At kærligheden skal sejre.

Når Job siger “Min løser lever” bekender han, at selv når alt håb er ude findes der én – der står på hans side.

240 I vores kristne læsning hører vi Kristus i de ord.

Han forlader os aldrig – heller ikke enken og hendes søn i Nain.

245 Og den bekendelse – Job gør i mørket – bliver til erfaring i Nain – og til bøn hos Paulus.

Det er derfor Paulus beder for menigheden i Efesos – og også for os – at vi må styrkes i det indre menneske ved Guds Ånd.

250 At Kristus må bo i vores hjerter – og at vi må være rodfæstede og grundfæstede i kærlighed.

En kærlighed af så store dimensioner, at vi ikke formår at fatte – hvor stor bredden og længden og højden og dybden er.

255

Den kærlighed er stærkere end døden.

Og den bærer os – når vi selv står ved byportene i livet – dér – hvor grænsen

260 mellem lys og mørke – sorg og glæde – liv og død bliver tydelig.

Job råber altså – midt i sin elendighed – “Jeg ved – at min løser lever.”

265 Han ser intet foran sig – og dog bekender han et håb – som rækker ud over døden.

I Nain ser vi, hvordan det håb tager skikkelse: Jesus standser sorgen rører ved båret og kalder den døde til livet.

270 En lille påske – et glimt af den opstandelse, som skal fuldendes.

Og Paulus beder, at dette liv og denne opstandelseskraft ikke bare må være ord fra fortiden men en virkelighed i os:

275 at vi må styrkes i det indre menneske, at Kristus må bo i vores hjerter, at vi må være rodfæstede i kærligheden – den kærlighed, som er stærkere end døden.

De tre bibelske læsninger til i dag peger alle mod det samme:

280 At Gud ikke slipper os – hverken i livet eller i døden.

Ligesom mennesker i Kolding – og utallige andre steder – i århundreder og årtusinder gik ind og ud af byportene – med deres hverdag deres glæder og deres sorger – sådan står vi også selv på tærskler i livet.

285

Nogle gange er det porten til glæden – andre gange til sorgen.

Men evangeliet fortæller os, at Kristus altid møder os dér.

290

Ved tærsklen møder Kristus os.

Ved byporten i Nain, hvor død og liv stødte sammen.

295 Og her hos os – når vi står mellem det trygge og det ukendte.

Mellem det, vi kan bære og det, vi ikke magter.

300 For Kristus er ikke bange for at standse op ved tærsklen.

Han er livet, der bryder døden.

Han er lyset, som ikke kan slukkes.

305

Han er kærligheden, der bærer os ind i fællesskabet med Gud – *nu og altid*.

AMEN

310

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

315

Tags

16. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/stephan-wung-sung-de-fonss-praediken-16-sondag-efter-trinitatis>

320

325

330

335